

„Parašyk laišką artimajam ir papasakok savo patirtis COVID-19 pandemijos metu“

Eva Dovidonytė

Labas, mano Drauge,

Šiandien aš nusprendžiau Tau parašyti neįprastą laišką. Tu klausi, kaip aš jaučiuosi, kaip gyvenu. Galėčiau atsakyti trumpai - gerai, aš sveika ir mano artimieji taip pat. Bent kol kas. Bet noriu pabūti su Tavimi ilgiau, pasipasakoti, įsivaizduoti mūsų pokalbį... Taigi- nuspręsta. Galvosiu apie laišką Tau kiekvieną dieną ir jei ateis mintis, verta užrašyti, sėsiu ir tiesiog užrašysiu.

Sausio 19 diena.

Yra tokia pasaka apie miegančią gražuolę. Aš- ta „grazuolė“. Tik ne feja man padovanojo baisią dovaną. Greičiau jau žvaigždės lėmė gimti šitokiu laikotarpiu. O ir miegu aš nepaprastu miegu. Mano miegas- tai abejingumas ir vienatvė, narvas, į kurį pati save uždariau. Taigi „miegu“ ir laikiu savo princo- pažadintojo. O tų „princų“ gana daug.

-Labas rytas, mokiniai,- bando mane žadinti mokytojai per kompiuterio ekraną.

-Viso gero, - atsakau jiems.

-Tu dar su pižama?- klausia mama.

-O ką?- niurnu tyliai.

-Pažaidžiam ką nors?- siūlo brolis.

-Atstok,- rėžiu.

-Tu bent šiukšles išnešk,- sako tėtis.

-Aha, tuoj.

Ir niekas negali manęs pažadinti, pramušti mano šarvų... Gal parašyti kokiam draugui? O jeigu neatrašys?.. Kodėl niekas niekada nesakė, kad mieganti gražuolė buvo tokia VIENIŠA?

Sausio 21 diena.

Paskambink močiutei, paskambink močiutei... Jau atsibodo...Gerai jau, skambinu.

- Alio, čia tu, Eva?- sako močiutė.

Girdžiu, kaip ji prisideda cigaretę ir išpučia dūmus. Ir tada prasideda... Kaip jų kaime vanagai pradėjo skraidyti, kaip močiutė šaukė labai garsiai ir, atrodo, juos išgąsdino, bet va kaimynė rado vištą lyg užkapotą nugaišusią, tai, matyt, tie vanagai vis tiek vištas užpuolė. Kaip ji siuvasi naują drabužį (vėl), tik nežino, kur ji su juo eis, nes dabar ir į miestą nevažiuoja, nu bet nieko, baigsis ta pandemija, tai tikrai nueis kur nors. Tada seka visos smulkmenos apie paraukimus, išplatėjimus, susiaurėjimus iš priekio, iš nugaros... Dažniausiai aš net nesiklausau... Mano močiutė nėra sena, bet ji serga cukriniu diabetu. O jeigu vieną kartą aš NEGALĖSIU jai paskambinti, nes ji užsikrės ir numirs?

- Myliu tave, močiute, - sakau tyliai ir močiutė nutyla...

O jeigu jie VISI numirs?

- Mama, noriu tave apkabinti, - ir mama priima mane į nustebusį glėbį. -Myliu tave, mama,- kuždu jai į plaukus.

Jau neatsimenu, kada jai tai paskutinį kartą sakiau... Myliu tave, tėti. Myliu tave, broli (nors niekada tau to nesakysiu!). Štai taip aš susikuriu Prisipažinimų dieną.

Sausio 22 diena.

Miegas. Miegas yra ta būseną, kurios aš siekiu ir laikiu kiekvieną vakarą. Laukiu jo ir nesulaukiu. Laukiu ir pavargstu laukti. O kai jis pagaliau ateina, tai kaip koks klampus skystis įtraukia mane ir tada noriu kuo greičiau išsikapanoti. Pabundu vidury nakties, sėdžiu tamsi, atsigeriu vandens ir vėl sėdžiu. Bet kažkaip reikia užsimigdyti. Vėl guluosiu į lovą. Nerimas gulusi kartu su manimi... O jeigu visa šita nesibaigs? O jeigu bus kaip tam filme? Gal kažkas eksperimentinį pasaulį kuria?.. Reikia vyti šitas nesąmones šalin. Reikia galvoti apie kažką gero... Ateis vasara, mes susikrausim lagaminus ir išskrisim į Graikiją, ne- į Turkiją. Bus daug baseinų, daug veiksmo ir skanaus maisto. Praeitą vasarą taip ir neišskridom. O jeigu ir šią neleis?... Ir vėl... reikia galvoti apie kažką gero... Ateis vasara, nebus pamokų, bus galima miegoti iki pietų, nieko nesimokyti, gulėti lovoje ir valgyti ledus. O rudenį aš eisiu į kitą mokyklą. Ar tikrai eisiu? Gal vėl bus karantinas?.. Kada visa šita baigsis? Aš PAVARGAU. Gražinkit man SVAJONES!

Sausio 23 diena.

„Tau gyvenimas duotas baltas, žalias ir juodas. Tu gali savo spalvą pasiriiiinkti“ - plyšauja kitam kambary. Vėl tėvai pradeda... „Prisiminkim jaunytę“ vadinasi. Dabar tai kartojasi periodiškai. Tos jų jaunystės dainos šiek tiek keistos, švelniai tariant.

-O kodėl tik iš tų spalvų turiu rinktis?- klausiu ironiškai.

-Nežinau,- mirkteli man tėtis.

Ir gerai! Ir pasirinksiu! Šalin tą juodą spalvą. Plačiai atidarau spintą ir traukiu pačius ryškiausius drabužius: oranžinę palaidinę, žalius džinsus, raudonas kojines su kalėdiniais elniais.

Mama mano pastangas įvertina nebyliu „O!“.

-Plaukus pasileisk,- sako tėtis.

Kokius dar plaukus? Manieji visada palaidi. Ir mamos, ir tėčio plaukai trumpi, bet aš matau, kad jie TIKRAI „pasileido plaukus“. „Pasileidžiu“ ir aš... Ir mes juokiamės iki ašarų su broliu, kai tėvai demonstruoja, kaip jie šoko per diskotekas, kai bandom atkartoti jų judesius, kai jie traukia visokias istorijas iš savo praeities ir patys šluostosi juoko ašaras... Be jokių „kiek aš tau kartų sakiau“ ir „kodėl tu vėl nepadarei“. Taip noriu, kad šitas vakaras tęstųsi kuo ilgiau...Nejaugi tikrai šitie du išdykę žmonės mano tėvai? Taip, mano tėvai yra ŽMONĖS ir su jais galima GYVENTI. Toks mano šios dienos atradimas.

Sausio 24 diena.

Na štai... Maždaug taip aš ir gyvenu... Negaliu skųstis. Iš tikrųjų viskas yra gerai. Suaugę dažnai sako, jei negali pakeisti situacijos, keisk požiūrį į ją. Šiandien aš nusprendžiau PRADĖTI BANDYTI keisti požiūrį... Gal pavyks.

Nesirk. Saugok save...

Tavo Eva

„Parašyk laišką artimajam ir papasakok savo patirtis COVID-19 pandemijos metu“

Darbo apimtis: 762 žodžiai

Eva Dovidonytė

Mokytoja Rita Kanaukienė.